

Sygn. akt: I C 246/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 22 grudnia 2016r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Yuliya Kaczor

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 grudnia 2016r

sprawy z powództwa R. A.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 29 151,43 zł. (dwadzieścia dziewięć tysięcy sto pięćdziesiąt jeden złotych czterdzieści trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 września 2014r do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4 676 zł. (cztery tysiące sześćset siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje ściągnięcie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1252,62 zł. (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt dwa grosze) tytułem brakujących kosztów opinii biegłego do spraw wyceny pojazdów samochodowych.

Sygnatura akt: I C 246/15

UZASADNIENIE

Powód R. A. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w Ł., domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 19 668,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25.09.2014r do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu tytułem odszkodowania za szkodę powstałą wskutek uszkodzenia jego pojazdu marki T. o nr rej. (...) z winy sprawcy, ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Powód wskazał, iż ubezpieczyciel w dniu 30.09.2014r. przyznał mu odszkodowanie w wysokości 21 750,83 zł w oparciu o sporządzony przez siebie kosztorys, zdaniem jednak powoda wypłacone odszkodowanie jest zbyt niskie, nie pozwala na przywrócenie samochodu do stanu sprzed kolizji i dlatego wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej części odszkodowania, w wysokości dochodzonej pozwem, załączając kalkulację naprawy sporządzoną na jego zlecenie przez Towarzystwo (...) Spółka z o. o. w G. o nr 7580, z której wynika, że koszt naprawy pojazdu powoda wynosi 41 419,05 zł. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania w żądanym zakresie, uzasadniając odmowę brakiem wykonanej przez powoda naprawy i nie poniesieniem w związku z nią kosztów. Powód powołał się na stanowisko judykatury (wyrok SN z dnia 16.05.2002 w sprawie o sygn. akt. VCK 1273/2000), z którego jednoznacznie wynika, że uprzednia naprawa samochodu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania od ubezpieczyciela z tytułu kosztów naprawy samochodu.

(pozew k. 2 – 3, pismo powoda z dn. 6.07.2015r k. 47-48 akt)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu wskazując, iż należne odszkodowanie obejmuje jedynie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Pozwany wypłacił takie odszkodowanie. Zdaniem pozwanego, powód nie wykazał, aby naprawił samochód lub dokonał wyboru zakładu naprawczego, co uznać należy za brak zamiaru dokonania naprawy, stąd pozew należy uznać za niezasadny. Nadto pozwany zakwestionował również kalkulację kosztów naprawy sporządzoną na prywatne zlecenie powoda. Pozwany wskazał, że nie można wykluczyć, że ceny części zamiennych, podobnie jak stawki za robociznę zostały zawyżone to jest wskazano ceny oryginalnych części zamiennych.

(odpowiedź na pozew k. 16-18, pismo pozwanego z dnia 28.07.2015r k. 52-54 akt).

Pismem z dnia 19.05.2016r powód rozszerzył powództwo o kwotę 9 483,21 zł, domagając się ostatecznie zapłaty od pozwanego na rzecz powoda kwoty 29 151,43 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 września 2014r do dnia zapłaty, wskazując że zgadza się z opinią powołanego w sprawie biegłego, co skutkuje rozszerzeniem powództwa.

(pismo powoda z dnia 19.05.2016r k. 107 akt)

Pozwany w odpowiedzi na rozszerzony pozew podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(odpowiedź pozwanego na rozszerzenie powództwa z dnia 11.06.2016r k. 119 akt)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24.08.2014r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu pojazd powoda R. A. marki T. nr rej. (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w ramach odpowiedzialności OC u pozwanego.

(okoliczności bezsporne, vide: oświadczenie dotyczące kolizji drogowej z dn.2.09.2014r, oświadczenie uczestnika kolizji drogowej z dn.15.09.2014r; opinia firmy (...) spółka z o. o. w P. z (...)2014r - akta szkody pozwanego U/136679/2014).

W dniu 1.09.2014r. powód zgłosił szkodę pozwanemu, zaś w dniu 9.01.2015r. przedłożył ubezpieczycielowi, celem udokumentowania kosztów naprawy pojazdu, sporządzoną przez Towarzystwo (...) spółka z o.o. w G. kalkulację naprawy nr 7580, opiewającą na kwotę 41 419,05 zł. Kalkulacja ta określała zakres prac naprawczych oraz wysokość ich kosztów wraz z wartością prac blacharskich i lakierniczych.

(okoliczność bezsporna, vide: zgłoszenie szkody, kalkulacja naprawy Towarzystwa (...) spółka z o. o. - akta szkody pozwanego U/136679/2014 oraz k. 8-9 akt sprawy).

Pozwany ubezpieczyciel w dniu 30.09.2014r na podstawie własnej kalkulacji naprawy i protokołu szkody w pojeździe, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego szkody, ustalił i wypłacił powodowi tytułem odszkodowania kwotę 21 750,83 zł.

(okoliczność bezsporna, vide: kalkulacja naprawy pozwanego akta szkody pozwanego U/136679/2014, decyzja o przyznaniu odszkodowania k. 7 akt sprawy)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powoda marki T. nr rej. (...) wynosi kwotę 50 902,26 zł., a skutek wypadku nie doszło do szkody całkowitej w samochodzie powoda.

(dowód: opinia biegłego sądowego M. Ś. (1) z dnia 19.02.2016r k.73-89 akt, opinia uzupełniająca biegłego M. Ś. (1) z dnia 19.10.2016r k. 133-150 akt).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego przez pozwanego, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron.

Ponadto, Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, opinie sporządzone przez biegłego sądowego M. Ś. (2) w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powoda powstałych w wyniku kolizji z dnia 24.08.2014r, przy zastosowaniu części i usług, którymi posługują się warsztaty naprawcze na rynku lokalnym. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia, wraz z opinią uzupełniającą, jest wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na powyższą okoliczność, z uwagi na fakt, że została sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Nie była ona też, po sporządzeniu opinii uzupełniającej w odpowiedzi na zarzuty pozwanego, kwestionowana przez żadną ze stron.

W niniejszym procesie powód domagał się zasądzenia od pozwanego ostatecznie kwoty 29 151,43 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 września 2014r do dnia zapłaty, tytułem wyrównania szkody powstałej po jego stronie wskutek uszkodzenia pojazdu, stanowiącego jego własność, z winy kierującego pojazdem ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Pozwany w niniejszym procesie nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady. Kwestią sporną pozostawała wysokość uzasadnionych i celowych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu oraz zastosowanie, przy ewentualnej naprawie części oryginalnych, a także fakt zaistnienia szkody całkowitej.

Normatywną podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 805 k.c. oraz art. 822 k.c. i art. 824¹k.c.

Zgodnie z art. 805 § 1 i § 2 pkt. 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie - przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Art. 822 § 2 k.c. stanowi, iż umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Z treści przepisu art. 822 § 4 k.c. wynika natomiast, iż uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Art. 824¹ § 1 k.c. stanowi jednocześnie, że o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Z treści art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.03.124.1152) wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie, przy czym nie budzi wątpliwości Sądu w niniejszej sprawie, iż odpowiedzialność pozwanego wynika z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, wiążącej pozwanego ze sprawcą szkody.

W niniejszej sprawie należy mieć również na względzie treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda

wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Kwestią sporną pomiędzy stronami była wysokość przyznanego przez pozwanego przedprocesowo odszkodowania oraz sporna była ocena opłacalności naprawy pojazdu, pozwany twierdził, że w sprawie zaistniała szkoda całkowita. Strony nie pozostawały w sporze co do niezbędnego zakresu prac naprawczych.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku (sygn. akt III CZP 32/03, opubl. Monitor Prawniczy 2004/2/81) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Sąd Najwyższy podkreślił także, że jeżeli poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku i jednocześnie można te koszty zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy, ubezpieczyciel nie ma uzasadnionych podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom. W rezultacie należy przyjąć, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku usług naprawczych. Należy zatem mieć na uwadze, iż poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu naprawczego, który dokona naprawy pojazdu, jednakże muszą to być koszty niezbędne i ekonomicznie uzasadnione.

W tym zakresie tj. w celu ustalenia niezbędnych i celowych kosztów naprawy pojazdu powoda, Sąd dopuścił, na wniosek powoda, dowód z opinii biegłego sądowego M. Ś. (2). Biegły w swojej opinii, po oględzinach pojazdu powoda w (...) serwisie (...) w firmie (...), wziął pod uwagę zastosowanie do naprawy części nowych, oryginalnych, a także przyjął amortyzację części, które w ocenie biegłego kwalifikowały się ze względu na ślady wcześniejszych niezgodnych z technologią producenta napraw oraz przyjął, po sprawdzeniu średniej arytmetycznej, stawkę za jedną roboczogodzinę na terenie T. – 120/135, wskazując jednocześnie, że stawki w serwisach autoryzowanych sięgały 180 zł. netto. W ocenie biegłego brak podstaw do zastosowania przy szacowaniu kosztów naprawy, części innych niż oryginalne. Podał, że na polskim rynku nie spotyka się dołączonych do części innych niż oryginalne, certyfikatów zgodności z normami producenta, części nie oryginalne zazwyczaj są wykonane z materiałów niższej jakości, ich zabezpieczenie antykorozyjne jest mniej skuteczne, różne są także ich wymiary w stosunku do części oryginalnych. Co do tworzyw sztucznych z których są sporządzone, nie wiadomo z jakiego materiału zostały wykonane, czy oraz w jaki sposób pochłaniają energię zderzenia i w jaki sposób ulegają destrukcji. Biegły dokonał również ustaleń w zakresie faktu, czy nastąpiła szkoda całkowita. Wskazał, że wartość pojazdu na dzień szkody to 53 300 zł., zaś koszt naprawy pojazdu to 50 902,26 zł. Biegły udokumentował wskazane wyżej wyliczenia, przedstawiając zarówno kosztorys naprawy z cenami części i ich kwalifikacją, jak również pełną wycenę wartości pojazdu, co zdaniem Sądu w pełni zasługuje na wiarę. Za trafne, wobec wyżej zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd uznał ustalenie, że nie nastąpiła w pojeździe powoda szkoda całkowita.

Podkreślić należy, że jak wskazuje się w orzecznictwie przedmiotu, w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.11.1970 r., II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03). Ponadto należy mieć na względzie, biorąc pod uwagę zarzuty pozwanego, iż powód nie dokonał naprawy przedmiotowego pojazdu, a zatem nie może on dysponować fakturami na zakup części zamiennych, które dopiero

miały być użyte do naprawy jego pojazdu. Powyższe nie oznacza jednak, iż powód nie może domagać się odszkodowania z uwzględnieniem cen oryginalnych części zamiennych, którymi zamierzał naprawić przedmiotowy pojazd. Sama bowiem okoliczność, że na rynku dostępne są części zamienne w niższej cenie, nie uprawnia pozwanego ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części. Wskazać również należy, iż w przypadku, gdy odszkodowanie ustalone jest w oparciu jedynie o metodę kosztorysową, a poszkodowany nie przedstawia faktury za naprawę pojazdu, to nie ma to znaczenia dla powstania obowiązku wypłaty odszkodowania (uchwała SN z dnia 17 maja 2007r., sygn. akt III CZP 150/06). Również Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 22 lutego 2007 r. (I ACa 1179/06, LEX nr 298601) wskazał, iż szkoda, która powstaje wskutek wypadku komunikacyjnego, podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy jakiego doznał poszkodowany w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz uwzględniając wysokość części przyjętych i wyliczonych przez biegłego sądowego, Sąd uznał, iż wysokość szkody, jaką poniósł powód wynosi 50 902,26 zł i kwota ta stanowi rzeczywisty i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda. Skoro zaś bezspornie powód otrzymał już od pozwanego z tego tytułu kwotę 21 750,83 zł, to obecnie powodowi należy się tytułem odszkodowania kwota 29 151,43 zł. jako różnica pomiędzy wyżej wskazaną kwotą 50 902,26 zł, a kwotą 21 750,83 zł już mu wypłaconą.

W świetle powyższego, Sąd uznał roszczenie powoda, w zakresie żądania zapłaty należności objętej pozwem, za w pełni zasadne i na podstawie art. 822 § 1 i § 4 k.c. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. zasądził w pkt. 1 wyroku taką kwotę na rzecz powoda od pozwanego.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie przepisów art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 817 § 2 k.c. oraz art. 321 § 1 k.p.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zasądzając od pozwanego odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej w pkt. 1 wyroku kwoty od dnia 25.09.2014r do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu w tym zakresie, mając na względzie, że szkodę zgłoszono pozwanemu w dniu 1.09.2014r.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 5 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.02.163.1348) oraz §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 22.10.2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804 z późn. zm.) Sąd obciążył pozwanego kosztami procesu w całości, jak stronę przegrywającą proces, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4 676 zł, obejmującą kwotę 984 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwotę 475 zł. tytułem opłaty od rozszerzonego powództwa, kwotę 800 zł uiszczoną tytułem zaliczki na poczet kosztów opinii biegłego oraz kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Ponadto w punkcie 3 wyroku Sąd na podstawie art. 5 pkt. 3, art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167 poz. 1398 z późn. zm.) nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1252,62 zł tytułem brakujących kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa, na które składają się koszty opinii biegłego.